

Аҳли-аёли учун нарса күтариб келиш

09:19 / 12.09.2021 2234

Амр ибн Абу Қурра Киндијдан ривоят қилинади:

«Отам Салмонга синглисига уйланишни таклиф қилди. У буни қабул қилмади ва Буқайра исмли озод қилган чўрисига уйланди.

Абу Қуррага «Хузайфа билан Салмоннинг ўртасида бир гап ўтган» деган хабар етди. Шунда у уни излаб борди. Унинг экинзорига чиқиб кетганини айтишди. Орқасидан бориб, уни ўша ерда учратди. Қараса, бандли саватга сабзавотлардан солиб олган экан. Саватнинг бандига ҳассасини киргизиб, күтариб, елкасига қўйиб олибди.

Шунда (Абу Қурра):

«Эй Абу Абдуллоҳ! Сен билан Хузайфанинг ўртасида нима ўтган ўзи?» деди.

Салмон «Ва каанал инсаану ажуула» («Инсон шошқалоқ бўлгандир») оятини ўқиди. Сўнг икковлари юриб бориб, у(Салмон)нинг ҳовлисига келишди. Салмон ҳовлисига кирди, «Ассалому алайкум!» деди. Сўнгра Абу Қуррага ҳам киришга изн берди. У кирди.

Қараса, эшик томонга биттагина кигиз солиб қўйилибди. Бошга (ёстиқнинг ўрнига) ғишт қўйилган экан. Яна қандайдир тўқим ҳам бор.

Сўнгра: «Мавлоинг ўзи учун тайёрлаб қўйган кўрпага ўтири», деди ва сўзини бошлади:

«Ҳузайфа бир қанча нарсаларни гапириб юарди. Уларни Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам баъзи қавмлардан ғазаблари чиқиб турган пайтда айтган эдилар. Мендан келиб, ўша гаплар ҳақида сўрашар эди. Мен: «Ҳузайфа нима гапирганини ўзи билади. Мен одамлар ўртасида адоват келиб чиқишини ёқтирумайман», дердим.

Ҳузайфага бориб, «Салмон сенинг гапингни тасдиқлагани ҳам йўқ, ёлғонга чиқаргани ҳам йўқ», дейишди.

Шунда Ҳузайфа олдимга келиб:

«Эй Салмон! Салмоннинг онасининг ўғли!» деди.

«Ҳа, Ҳузайфа! Ҳузайфанинг онасининг ўғли! Билиб қўй, ё шу гапларингни тўхтатасан, ё мен сенинг устингдан Умарга шикоят ёзаман!» дедим.

Мен уни Умар билан қўрқитганимдан кейин мени ўз ҳолимга қўйди.

Батаҳқиқ, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Мен ҳам одам боласиман. (Эй Роббим!) Умматимдан бир бандани лаънатласам ёки сўккан бўлсам ва бу ноҳақ бўлган бўлса, ўша лаънат ва сўкишни унинг учун дуога айлантири», деган эдилар».

Шарҳ: Ушбу ҳадисда экинзорга бориб, у ердаги нарсалардан елкада кўтариб келиш экан. Бунга Салмон Форсий розияллоҳу анхунинг шундай қилганлари мисол қилиб келтириляпти. Саҳобаи киромлардан, уларнинг вакили Салмон Форсий розияллоҳу анхудан камтарлиқда ўрнак олишимиз керак.

Ҳадиснинг давомида Салмон Форсий билан Ҳузайфа розияллоҳу анхумонинг ўртасида бўлиб ўтган хилоф узундан-узоқ баён қилинибди. Ҳузайфа розияллоҳу анху Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг бир қавмлардан ғазабланиб турган пайтда айтган гапларини эшишиб қолган эканлар. Буни Салмон Форсий розияллоҳу анху ҳам билар эканлар. Салмон розияллоҳу анху индамай юрсалар ҳам, Ҳузайфа розияллоҳу анху бу гапларни одамларга гапирган эканлар.

Одамлар бу гапларга сал ишонқирамай, Салмон ҳам эшифтган эди, тўғримикан, деб Салмоннинг олдига келишса, «Ҳузайфа нима деган бўлса,

ўзи билади», деб мужмал жавоб берган эканлар.

Салмон Форсий «Ҳа, бу бор гап», деб қўйсам, ҳамма буни қабул қилиб, баъзилар хафа бўлиб, орага совуқчилик тушиши мумкин, деб қўрқар эканлар.

Одамлар яна Ҳузайфанинг олдига қайтиб бориб, «Салмон сени ёлғончи ҳам, ростгўй ҳам демади», дейишибди. Бундан Ҳузайфанинг аччиғи чиқиб, нима учун икковимиз ҳам эшитган гапни ё тасдиқламайди, ё инкор қилмайди, деб келиб гапирмоқчи бўлиб турганларида, Салмон Форсий бу масаланинг кучайиб кетмаслигини кўзлаб: «Бу гапларни ҳозироқ тўхтат. Бўлмаса, сен ҳақингда халифа Умарга шикоят ёзаман, кейин ўзингдан кўр», дебдилар.

Ҳузайфа розияллоҳу анҳу ҳазрати Умардан қўрқанларидан орқага қайтиб кетибдилар.

Демак, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Мен ҳам одам боласиман, баъзан ғазаб пайтида бирорга лаънат айтган бўлсан, ана шу лаънатим яхши дуо ўрнига ўтишини Аллоҳдан сўрайман», деган маънода ҳадис айтган эканлар.

Бу ҳам ҳаммамиз учун ўrnak бўлиши лозим.

Салмон Форсий розияллоҳу анҳу улуғ саҳобий эканлари, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг муаззинлари бўлганлари ва барча саҳобалар ичидан катта обрўга сазовор бўлганлари маълум. Аммо шунчалар улуғлик баробарида ўта камтар бўлганларига урғу бериш кўзланган мақсаддир.

У кишининг ўз боғларида ўzlари ишлаб, юкларини ўzlари кўтаришлари камтарликнинг бир кўринишидир. Энди уйларига келгандаги ҳолатга назар солайлик.

«Қараса, эшик томонга биттагина кигиз солиб қўйилибди. Бошга (ёстиқнинг ўрнига) ғишт қўйилган экан. Яна қандайдир тўқим ҳам бор.

Сўнгра: «Мавлоинг ўзи учун тайёрлаб қўйган кўрпага ўтири», деди».

Бу ҳам камтарлик ва содда ҳаётнинг бир кўриниши. Бу ҳам ибратга сазовор иш.

Ибн Аббосдан ривоят қилинади:

«Умар: «Бизни қавмимизнинг ерига олиб чиқинглар», деди.

Биргаликда чиқдик. Мен билан Убай ибн Каъб одамларнинг охирида, орқада борардик. Шунда бир булут ҳаракатга тушди. Убай: «Аллоҳим! Унинг озорини биздан бошқа томонга бургин», деб дуо қилди.

Кейин уларга етиб олдик, уларнинг юклари ёмғирдан ҳўл бўлиб кетган экан. Улар:

«Бизга ёқкан ёмғир сизга ёғмадими?» дейишиди.

Шунда мен:

«Бу (Убай ибн Каъб) Аллоҳ азза ва жаллага дуо қилиб, биздан унинг озорини бошқа томонга буришини сўраган эди», дедим.

Шунда Умар:

«Ўзларингизга қўшиб бизга ҳам дуо қилмадиларингми?» деди».

Шарҳ: Ушбу ҳадислардан шаҳардан ташқарига, боғлар, экинзорларга чиқиши саҳобаи киромнинг одатларидан эканини билиб оляпмиз. Ўшандада улар юкларини ўзлари кўтариб боришар экан. Юклари ёмғирда ҳўл бўлгани ҳақидаги гапдан шуни англаб оламиз.

Шунингдек, улуғ саҳобий Убай ибн Каъбнинг дуолари ижобат бўлгани туфайли у киши билан бўлган Абдуллоҳ ибн Аббос ва бошқаларнинг устига ёмғир ёғмай қолганини ҳам билиб олдик.

«Одоблар хазинаси» китоби асосида тайёрланди